USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **A. R.,** zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 8. 2022, č. j. CPR-34401-35/ČJ-2020-930310-V244, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2022, č. j. 16 A 25/2022-28,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně"), uložila žalobci rozhodnutím ze dne 25. 8. 2020, č. j. KRPA-22687-37/ČJ-2020-000022-SV, správní vyhoštění v délce 15 měsíců podle § 119 odst. 1 písm. b) body 4 a 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu u Městského soudu v Praze, který ji napadeným rozsudkem zamítl. K námitce žalobce, dle kterého žalovaná nedostatečně zohlednila průběh řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 9. 3. 2017, městský soud uvedl, že žalovaná zohlednila celou žalobcovu pobytovou historii. Správně uvedla, že žalobce od počátku řízení o této žádosti nebyl oprávněn pobývat na území, neboť se v průběhu řízení neuplatnila fikce pobytu. K ukončení jeho posledního oprávněného pobytu došlo v souvislosti s pravomocným zamítnutím jeho žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání dne 25. 5. 2017.

[3] Městský soud neshledal jako důvodnou ani námitku nepřiměřeného zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života. Zejména zdůraznil, že mu správní orgány

již dříve uložily povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců namísto správního vyhoštění, avšak žalobce tuto povinnost nesplnil. Skutečnost, že stěžovatel se správními orgány spolupracoval, promítly do délky uloženého správního vyhoštění. Soud zohlednil to, že tvrzení o vedení společné domácnosti s přítelkyní byla vyvrácena její výpovědí, jejich vztah je možné rozvíjet na dálku do doby případného udělení pobytového oprávnění v budoucnosti; všichni rodinní příslušníci žalobce žijí na území Kazachstánu a Ruska, je svobodný a bezdětný, své sportovní aktivity může vykonávat i ve své vlasti. Přihlédl i k délce jeho legálního pobytu mezi lety 2009-2017. Tyto skutečnosti městský soud vážil vůči opakujícímu se porušování povinnosti vycestovat z území.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Současně navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 s. ř. s. ve spojení s § 107 téhož zákona.

[5] Stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým se městský soud vypořádal s otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí žalované do jeho soukromého života. V důsledku toho soud nesprávně posoudil i to, zda správní orgány byly povinny namísto rozhodnutí o správním vyhoštění vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelova záliba v bojových sportech, přátelské vztahy, nový partnerský vztah i další sociální vazby vytvořené v průběhu jeho oprávněného pobytu na území od roku 2009 do roku 2017 představují ve své vzájemné souvislosti skutečnosti, jejichž dotčení je nutné považovat za nepřiměřené. Městský soud i žalovaná posoudily přiměřenost na základě pouhých spekulací. Nepřihlédly k tomu, že stěžovatelovy vazby v případě nuceného opuštění území zaniknou a nebude možné je dále rozvíjet. Při posouzení není rozhodné, že v minulosti nerespektoval rozhodnutí o povinnosti opustit území. Správní orgány i městský soud měly rovněž přihlédnout k tomu, že se jedná o stěžovatelovo první správní vyhoštění a že jeho nezákonný pobyt na území byl způsoben v důsledku pochybení správních orgánů.

[6] Městský soud podle stěžovatele rovněž nesprávně hodnotil otázku provázanosti nyní přezkoumávaného řízení a řízení o vydání povolení k trvalému pobytu. Soud byl povinen se zabývat tvrzenou nezákonností přerušení řízení o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu probíhajícího trestního řízení vedeného proti stěžovateli (tato otázka byla předložena rozšířenému senátu usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2022, č. j. 2 Azs 103/2021 - 20). Způsobila totiž průtahy, které zapříčinily neoprávněný pobyt stěžovatele.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na obsah spisového materiálu a navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc, v níž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, a v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. je proto nejprve nutné posoudit, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní

zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS., v němž vymezil podmínky, za kterých je kasační stížnost přijatelná. Ve věci stěžovatele však tyto podmínky naplněny nejsou.

[9] Stěžovatelovy námitky se týkají použití § 174a zákona o pobytu cizinců (posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého života) a s tím souvisejícího použití § 50a odst. 1 písm. c) téhož zákona, dle kterého správní orgán vydá cizinci rozhodnutí o povinnosti opustit území, pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

[10] Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se již Nejvyšší správní soud zabýval v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015 - 35, či ze dne 9. 1. 2023, č. j. 5 Azs 78/2021 - 49. Napadený rozsudek se od této ustálené judikatury nijak neodchýlil. Městský soud zvážil všechny namítané aspekty soukromého života stěžovatele, které vyšly ve správním řízení najevo, ať již prostřednictvím výpovědi samotného stěžovatele, jeho přítelkyně, jejího otce či během pobytové kontroly v místě bydliště přítelkyně a jejích rodičů a následně v místě bydliště stěžovatele. Zohlednil tak nejen aspekty jeho rodinného života (mj. skutečnost, že jeho rodiče žijí v Kazachstánu a Rusku), ale i aspekty života soukromého, včetně společenských vazeb, které si stěžovatel na území vytvořil. Tyto skutečnosti porovnal se závažností protiprávního jednání stěžovatele, který na území již od roku 2017 pobývá neoprávněně.

[11] K námitce nedostatečného zohlednění průběhu řízení o žádosti stěžovatele o vydání povolení k trvalému pobytu pak Nejvyšší správní soud podotýká, že toto řízení není předmětem přezkumu. Nebylo proto úkolem městského soudu zabývat se otázkou zákonnosti jeho přerušení z důvodu trestního řízení vedeného proti stěžovateli. Délka řízení o žádosti o toto pobytové oprávnění nemůže nijak vyvrátit skutečnost, že stěžovatel v průběhu řízení o této žádosti nebyl oprávněn pobývat na území.

[12] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že se městský soud nijak neodchýlil od judikatury kasačního soudu a nedopustil se ani hrubého pochybení při výkladu hmotného či procesního práva. Kasační stížnost proto soud odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Stěžovatel připojil ke kasační stížnosti návrh na přiznání odkladného účinku. O tomto návrhu soud nerozhodoval, jelikož odkladný účinek působí jen do skončení řízení před soudem a soud rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného odkladu po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí. Rozhodnutí o odkladném účinku tak skončením řízení o kasační stížnosti pozbylo smyslu.

[14] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Soud o nákladech nerozhodoval podle § 60 odst. 3 s. ř. s., přestože kasační stížnost odmítl, a to s ohledem na závěry usnesení rozšířeného senátu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 - 33, č. 4170/2021 Sb. NSS (srov. obdobně usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28). Stěžovatel v řízení

nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2023

JUDr. Ivo Pospíšil
předseda senátu